

(1938 – 2010)

HÜSEYİN FİLİZ

Hüseyin Filiz ağabey, 1938 senesinde Afyon'un Dinar İlçesinde dünyaya gelmiştir. 1948'de on yaşında iken ailesiyle birlikte Nazilli'ye hicret ederler. 2008 itibariyle halen Nazilli'de yaşamaktadır.

1957'de 19 yaşında iken, Nazilli'de, değişik bir tarzda Risale-i Nurları tanır... Baştan bir şey anlayamaz... Fakat sebat ve sadakatının meyvesini kısa bir zaman sonra alır ve Nurları okudukça, dinledikçe iç âlemi değişir... Feyizlere gark olur... Askere gitmeden bir gün önce Üstad Bediüzzaman hazretlerini Isparta'da ziyaret eder, elini öper, duasını alır.

1963 senesinde, Nazilli dersanesinde tam 45 gün Zübeyir ağabeyle beraber kalırlar. Zübeyir ağabeyi yakından tanır ve onunla beraber birçok hatıralar yaşar... Orada "Hizmet Rehberi" kitabının ilk defa hazırlanışına şahid olur...

Hüseyin ağabey, saatlerce, keyifle dinlenebilecek kadar sempatik ve hitabeti canlı bir ağabeyimiz... Sözlü olarak anlattığı hatıralarını yazı diline çevirip düzenlendikten sonra, metnin son şekli kendisine tashih ettirilmiştir...

Hüseyin Filiz Anlatıyor:

RİSALE-İ NUR'U ÇOK GARİP BİR ŞEKİLDE TANIDIM

Sene 1957... On dokuz yaşındayım... Nazilli'de bir dükkânda berber kalfası olarak çalışıyorum... Bir gün Nazilli'nin Uzunçarşılı Caddesinde yürüyordum. Sıra sıra dükkânların önünden geçerken birisi birden omuzlarımdan tuttu, bir dükkânın içine çekti aldı beni. O zamanlarda camekân yoktu dükkânlarda. Şaşırımtım...

Baktım Sarraf (kuyumcu) Mehmet Büker. "Bu dergileri okudun mu sen hiç?" dedi bana. O zamanlar Sebül-ür Reşat, Serdengeçti gibi dergiler çıkıyordu... İslamî dergiler... "Okumadım" dedim. "Al bunları oku gel" deyip dergileri verdi elime. Ben de götürdüm çalıştığım berber dükkânına... Okumasına okudum ama hiçbir şey anlayamadım. Sonra dergileri götürüp tekrar Mehmet Büker'e iade ettim. "Ne anladın?" dedi. "Abi ben hiçbir şey anlayamadım" dedim. O zaman dükkânını kapattı, kilitledi, aldı beni götürdü evine. Öğlen bir başladık okumaya, akşama kadar okudu anlattı... Ama hiç durmadan okudu anlattı... Akşama kadar sürdü bu... Namazlarımızı kılıyoruz, başlıyor tekrar okumaya...

Mehmet Büker

Onun, hizmet için dükkânını kilitleyip birini evine götürmesi çok büyük bir fedakârlıktı tabii... O çok büyük, çok değerli bir adamdı... Nazili'nin en eski Risale-i Nur talebelerinden birisidir O... Tabii o anda ben, bu karşılıksız, sırf Allah rızası için yapılan hizmetleri bilemiyordum... Ancak çok sonraları takdir etmeye başlamıştım...

"Bu adam benimle niye ilgileniyor?" diye düşünüyordum hep... Sonra bana: "Bak beni takip edeceksin, her gün bana gelip gideceksin" dedi. "Olur, tamam abi" dedim. Biraz sinirli bir görüntüsü de vardı yani. "Tamam, abi" dedim. Ben böyle onun yanına gidip geldikçe, Terzi Mehmet ile tanıştım. -Karakolda dövülerek öldürülen Şehid Mehmet oğuz-Daha sonra; Yazır'lı Mustafa Efendi (Mustafa Öztürk), Bedri Doğru, Teyp Tahir, Mehmet Oğuz ağabeyler ile hep beraber olmaya başladık. Yavaş yavaş o zaman ki Nazilli Risale-i Nur cemaatini tanımış oldum... Artık bazı dersleri de anlamaya başlamıştım.

Ahmet Feyzi ağabey ve Muzaffer Arslan ağabeyler geliyordu. Onlar geldi mi hepimiz birden toplanıyorduk. Bu şekilde Nazilli'de büyük hizmetler oluyordu. Bu arada Risalelere iyice alıştım, okumaya başladım... Derslere de tam olarak gitmeye devam ettim... İmanım artmaya, manen feyiz ve huzurla dolmaya başladım...

Sarraf Mehmet Büker, gelecekte çok büyük hizmetlerin hâmil ve hadimi olacak olan Hüseyin Çağdır ve Musa Yukarı gibi zatların Risale-i Nur dairesine girmelerine de vesile olmuştur. Hep aynı usulle... İşini gücünü bırakıp evinde yaptığı manevi operasyonlarla... (Hüseyin Filiz'in Mehmed Büker ağabeyle olan hatıralarının tamamı 'Mehmet Büker' maddesindedir)

"AHMED FEYZİ AĞABEY GELECEKMiŞ AMCA" DEYİNCE...

Sene 1957... Ben o zaman bir berber dükkânında kalfa olarak çalışıyordum. Bir gün "Ahmed Feyzi ağabey gelecek" dediler. Ben daha yeni başlamıştım toplantılara alışmaya. "Aman şöyle hatip... Böyle ilmi var..." diye hep anlatıyorlardı Onu bana. Ben de iyice heves ediyor, merakla görmek istiyordum kendisini...

O tarihlerde cemaat Nazilli'nin merkezindeki 'Koca Cami'de namazını kılar, sonra ikişer ikişer belli bir aralıkla derse gidilirdi. Tedbir için tabii... O gün ders Yıldıztepe Mahallesindeydi.

Baktım birisi caminin avlusunda kalmış, yalnız olarak... Ama kim olduğunu bilmiyorum ben... O da derse gitmek istiyordu... Fakat ders yapılacak evi bilmiyormuş... Ona: "Beraber gidelim amca. Herkes ikişer kişi gitti. Biz de iki kişi olduk beraber gidelim" dedim. "Tamam, inşallah" dedi. Yolda giderken, "Ahmed Feyzi ağabey gelecekmiş amca" dedim. "Ben onu çok görmek istiyordum... Heves ettim... Onu tanımak istiyordum..." dedim. "Ahmed Feyzi biz âcize deyorlar" dedi... Kendine has üslubu ve mahallî tabirle... Artık sevinçle beraber gitmiştik derse.

Derste: "Kardeşlerim! Bir yangın var... Memlekette tavanımız tutuşmuş yanıyor... Biraz sonra enkaz başımıza düşecek..." diye bir takdimle derse başladı. O muhteşem sesi ve hitabesiyle ağır ağır konuşuyordu. Sonra, "Ne yapmak lazım?" diye sordu. Cemaatten birisi dedi ki: "Biz itfaiye vazifeli olmalıyız efendim" dedi. Bu hoşuna gitti. "Evet, itfaiye askeri olmamız lazım..." dedi. İşte Ahmed Feyzi ağabey ile tanışmamız bu şekilde olmuştu.

Ahmed Feyzi ağabeyin elleri çolaktır. Şarapnel parçası gelmiş Filistin cephesinde. İngilizlerle harp ederken eli kesilmiş. Hatta iki sene orada İngilizlere esir kalmış. Bir de sağ kaşının üstünde bir çukurluk vardı... Ben traş ederdim rahmetliyi. Bir gün, "abi bu ne?" diye sormuştum. "Bu şarapnel parçasının izidir" demişti bana. O sırada baygın düşmüş, sonra tedavi etmişler onu.

KÖYDEN GELENLER ÜSTAD'A RAHATÇA SORULAR SORDULAR

1957'lerde Risale-i Nur'la ve cemaatle yeni tanıştığım günlerdi... Askerliğim yaklaşıyordu. Heves ettim; "İlla ki Bediüzzaman'ı göreceğim" diyordum.

Askere gitmezden bir sene evvel Isparta'ya gittim. Otobüs garajında indim. Uzunca bir yol vardı oradan Bediüzzaman'ın evine. Yolda giderken uzun boylu çatık kaşlı bir zat geliyordu karşıdan. Tâhîrî Mutlu ağabeymiş. Ama yüzünden nur talebesi olduğu belli oluyordu. Sakalı yoktu o günlerde. Başında siyah bir bere vardı. Ben hemen elini öpmek istedim. O elini çekti öptürmedi. Dedi: "Hayrola? Hangi başın bahçenin gülüyüz?" dedi. "Nur bahçesinin gülüyüz efendim" dedim. "Pekâlâ, Nur ne demek?" dedi. "Kur'an demektir!" dedim. "Sen imtihanı kazandın, gel" dedi. Beni aldı götürdü yolun kenarına. "Sen nerde tanıdın Risale-i Nur'u?" dedi. "Nazilli'de tanıdım efendim. Bediüzzaman'ı görmeye geldim" dedim. "Bugün Bediüzzaman'ı göremezsin. Onun bugün evrad-ı ezkarı çok... Seni almazlar bugün..." dedi. Artık geri döndüm ben.

Bir sene sonra askerliğim geldi. Askere sevk için gittim Dinar'a. Oradan, "askere gitmeden önce Üstad'ı ziyaret edeyim" diye Isparta'ya geçtim. Bir Cuma günüydü. Önce Cuma namazını kıldım. Baktım Ceylan, Bayram, Sungur ağabeyler de camideler. Ulu Camide... Onlar çıktı. Ben de arkalarına takıldım. Ama daha hiç birisiyle tanışmıyoruz. Onlar Bediüzzaman'ın evine girdiler. Ben kaldım dışarıda. Sonra üç adam daha belirdi. Onlar kasketli şapkalı falandı... Oranın köylülerindendi... "Siz niye geldiniz?" dedim. "Bediüzzaman'ı göreceğiz" dediler. "Ben de göreceğim" dedim ve beraberce kapıyı çaldık. Kapı hemen açıldı... Ceylan ağabey: "Buyurun, ne istiyorsunuz?" dedi. "Biz Bediüzzaman'ı görmeye geldik ağabey" dedik. "Bakalım kabul edecek mi ya?" dedi. "Ne olur söyleyiverin de dünya gözüyle görelim ağabey" dedik. Gitti söyledi. Üstad, "dış kapıdan bahçeye al" demiş.

Böylece Bediüzzaman'a ziyaretimiz şimdi arabanın bulunduğu yerde olmuştu. O zaman orası bahçeye dâhildi... Hemen dış kapının arkası... Orada konuştuk üstadla. O kapı o zaman böyle güzel değildi. Eskiydi... Ev de öyleydi... O merdiven de ahşaptı... Sonraları betondan yapılmış.

Üstad Bediüzzaman indi geldi yanımıza. Mübarek elini öptük. Kapının arkasında bir yazı vardı. Orada: "Bana iki sebeble misafir gelir. Biri dünya için, biri de ahiret için... Biz dünya kapımızı kapattık. Ahiret kapısı açıktır. Hizmet için gelirse açıktır vs..." şeklinde bir yazıydı. Bu yazıyı Ceylan ağabey bize sesli olarak okudu. Üstadın sesi çok kısıktı... Çok az işitiliyordu sesi. Ceylan Ağabey anlatıyordu bize.

O köyden gelenler üstada rahatça sorular sordular. Birisi: "Niye evlenmedin?" dedi. Üstad da: "Ben evlenseydim üç beş çocuğum olurdu... Cenab-ı Hak bana sizin gibi milyonlarca evlatları verdi..." dedi. "Niye hediye kabul etmiyorsun?" diye sordular. "Almış olduğum hediyenin karşılığını veremediğim için hediye kabul edemiyorum" dedi Üstad hazretleri. "Niye sakal bırakmadın?" gibi başka şeyler de sordular. Ama nerden bileyim bir gün senin bunları soracağını hepsi aklımda kalmadı... Sonra üstad aynı merdivenden tekrar eve çıktı.

Sonra ben askere gittim... Edremit'e... Askere giderken, Allah razı olsun, bak şimdi yanımızda olan bu Bedri Doğru ağabey bana bir kucak kitap hediye etti. "Askerde bu kitapları okursun" diye vermişti.

ZÜBEYİR AĞABEYLE NAZİLLİ DERSANESİNDE BERABER KALDIM

1960 yılında askerden geldim. O sırada Nazilli dersanesinde nöbetçi olarak ben kalıyordum. Bekârım daha o zaman, ama berber olarak çalışıyorum. 1963 senesinde olacak Zübeyir ağabey geldi Nazilli'ye. Ahmed Feyzi ağabeyin kardeşi Mehmet Emin Kul ağabey getirmişti. Tabi ben baştan, kimdir bu zat bilemedim. Dediler: "Bu Zübeyir'dir... Üstadın yanında on sene hizmet etmiş..." Mehmet Emin Kul ağabey: "Bu Zübeyir ağabey biraz burada, dersanede kalacak" dedi.

Zübeyir ağabey Nazilli'de tam 45 gün kaldı... Dersanede beraber kaldık yani. Artık niçin geldi bilmiyorum. Bir takip mi vardı, bir şey söylemedi bana.

HİZMET REHBERİ KİTABI NAZİLLİ'DE HAZIRLANDI

Zübeyir Ağabey, "Hizmet Rehberi"ni beraber kaldığımız dersanede hazırladı. Hizmet Rehberi ilk defa Nazilli'de hazırlanmıştır. Malum bu kitap Risale-i Nur Külliyyatından

derlemedir. Bir gün kitapları bana göstererek, "bunu Külliyyattan derleme yaparak hazırlıyoruz Hüseyin Kardeş" demişti. Dersanede yeni harflerle el yazısıyla yapraklar halinde yazıyordu. Her gün birkaç yaprak hazırlıyordu. En sonunda masaya koydu, tek tek sayfaları istif etti. Sonra onları İstanbul'a götürdü. Tab edildi İstanbul'da. Buradan ayrılırken, "İstanbul'a gideceğim demişti" bana. Hizmet Rehberi'nin en sonundaki Üstadın vefatı ile ilgili çok duygulu mektubu da burada mı yazdı onu hatırlayamıyorum.

Hizmet Rehberi kitabının ilk baskısı

O, çok mükemmel bir insandı... İnsanlara nasıl hitap edileceğini çok iyi bilir, kimseyi incitmezdi... Mesela ben biraz geç kalayım, der ki: "Hüseyin kardeş merak ettim seni... Nerde kaldın? Başına bir şey mi geldi?" diye nezih ifadeler kullanırdı.

Bir de kendisi ön tarafa geçmezdi... Onu anlatayım size. Sabah oldu mu beni kaldırır. "Hüseyin kardeş kalk... Ezan oku..." derdi. Ben ezanı okurdum. Sünnetleri kıldıktan sonra cüppeyi alır bana tutar, başıma sarığı koyardı... Ben de, "ağabey sen Zübeyir ağabeysin. Bediüzzaman'ın yanında bulunmuşsun, büyük bir zatsın, ayıp olur yani şimdi" derdim. "Kardeşim geç geç..." derdi şefkatle. "Yahu ağabey ayıp olmuyor mu?" dediğimde; "Olmaz kardeşim sen geç" derdi. "Ben uzun surelerden okumasını bilmiyorum..." dedikçe. "Sen İna a'teyne, Kul hüvallah'ı okuyor musun?" "Onları okurum" derdim. "O zaman geç" derdi.

Zübeyir ağabeyin yemek işi de şöyleydi: Onun büyük bir tenceresi vardı. Onunla bir haftalık lapa pilav yapardı. Bir de ufak bir diğân'ı (tava) vardı. O diğânın içine azıcık pilav katar, içine biraz domates doğrar, biraz da tereyağından koyar, ısıtır yerd. Yediği oydu. Çok şeyler yiyip de, midesini öyle pek fazla yormazdı. Bu pilav lapası yemeği bir hafta devam eder, bu ona yeterdi...

Zübeyir ağabey bir gün kayboldu. Geldim dersaneye yok... Epey bekledim gelmedi... Hemen aklıma karakol geldi. Koşturdum hemen yukarı Nazilli'deki karakola... Orada bir bekçi duruyordu. Ona, "buraya bir adam getirdiniz mi?" diye sordum. "Yok, öyle bir adam filan getirmedi" dedi. Sonra ben tekrar dersaneye döndüm. Zübeyir ağabey biraz sonra çıktı geldi. "Abi merak ettim, karakolda seni aradım?" dedim. Tebessüm etti, "Karakoldaydım" dedi. "Ne oldu?" dedim. "Uzunçarşı'da yürüyordum. Polis beni götürdü. "Sen kimsin? Yabancı olduğun belli... Burada ne işin var? Gibi sorular sordular" dedi. Sonra Zübeyir ağabey sesini kalınlaştırıp yükselterek, ciddi, ağır ağır ve hâkim bir ifadeyle: "Ben her türlü eski elbiseler alır satarım, dedim. Sonra bıraktılar beni" dedi.

Bir gün Pamukören isimli köyden Zübeyir Ağabeyi davet ettiler. Köylüler bana "Ağabey gelsin de bize bir şeyler anlatıversin" dediler. Ben de Zübeyir Ağabeye söyledim. Bana: "Tamam Hüseyin kardeş beraber gidelim" dedi. "Olur ağabey" dedim.

Zübeyir ağabeyle bindik dolmuşa. Ama dolmuş daha müşteri bekliyor durakta. Bir ara, "Hüseyin kardeş" dedi. "Buyur ağabey" dedim. "Haydi, şu elli kuruşu al da yarım kilo bisküvi verir bakkal, al da gel beraber yiyelim." Dedi. Gittim aldım geldim. "Al" dedi bana. Kendisi de yemeye başladı. Sonra: "Aman kardeşim, oraya vardık mı akşam yemeği koyarlar... Sakın sofraya yanaşmayalım... Biz yedik geldik deriz..." dedi. Sonra, "Yalan mı bak yiyoruz ya işte... Türk insanı misafirperverdir hemen sofraya kurarlar... Biz oturmayalım kardeşim..." dedi. "Olur abi" dedim. Nitekim oturmadık tabii sofraya. Akşam ezanı okundu. Biz ikimiz cemaat olduk namaz kıldık. Sonra Eksper Ali İhsan Bey'in evinde toplandılar köylüler. Dersi Zübeyir ağabey okudu. Dersten sonra bir müddet hizmetleri anlatarak sohbet etti. O köylüler Çerkez'dir. Zübeyir ağabey de Çerkez'dir... Konuşmaları birbirlerine tutuyordu, iyi anlaşıyorlardı...

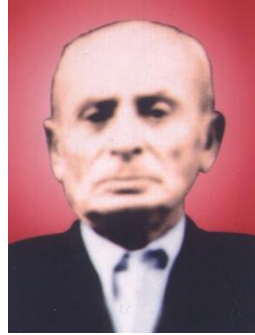
Aynı köyden Ahmed Feyzi Ağabeyi de istemişlerdi. Götürdüm. Çok güzel ders oldu. Salih Özcan Ağabey gelmişti Nazilli'ye, ben onu da götürdüm Pamukören Köyüne. Salih Özcan ağabey, Mısır'daki hadiseleri ve ziyaret ettiği Kudüs Müftüsü Hüseyin Efendiyi anlattı. Oraları gezmiş. Nasır'ın kendisi için, "yakalayın" diye emir vermiş. "O zaman beni İhvan-ı Müslimin Cemiyeti saklamıştı" diye anlatmıştı.

YAZIRLI MUSTAFA ÖZTÜRK ÜSTAD'IN EVİNİN KİRASINI GÖNDERİRDİ

Hacı Mustafa Öztürk (Ertuğrul Öztürk'ün dedesi) Nazilli'nin en eski nur talebesidir... Bu sebeple ilk tanıdığım Nur talebelerinden birisidir... Nazilli'nin adı geçince onu anmadan geçmek mümkün değildir.

Mustafa Efendiye hizmetteki ihlâs ve samimiyeti, ciddi gayretleri, pratik zekâsı ve hazır cevaplılığı dolayısıyla bizim bölgede, "Kara Efe" diye hitap edilirdi. Doğduğu köy'e izafeten, "Yazır'lı Mustafa Efendi" diye de anılırdı. O ise bizlere, mahalli tabirle "arkıdeş" (arkadaş demektir) diye hitap ederdi...

O, Çok fedakâr bir insandı... Nazilli'de çok büyük hizmetleri olmuştur. Çuvallarla Risale-i Nurları ücretsiz olarak dağıtır... En müşkül meseleleri kolaylıkla hallediverirdi. Cemaatin tesanüdünü sağlamak için de çok fedakârlıklar gösterirdi...

Nazilli'nin ilk nur talebesi Mustafa Öztürk

Mesela, Nazilli'ye bir misafir gelse hemen sahip çıkar... Bana, "Misafiri getir" derdi. Ben de hemen götürürdüm. Ona yemek, pide yedirirdi... Muzaffer Arslan, Bayram, Sungur, Ahmet Feyzi... Ağabeyler geldiler mi, onlara hemen sahip çıkar ilgilenirdi... Bunları Nazilli de herkes bilir.

1960 ihtilal senelerinde çok sıkıntılı günler yaşanıyordu. O kadar ki "Nurcu" diye yakınlarımız bile bize selam vermiyordu veya veremiyordu... Tecrit ve baskı içinde yapayalnızdık... O günlerden bir gün hacı amcaya sordum: "Biz böyle hep güdük bir cemaat olarak mı kalacağız?.." Cevaben: "Arkıdeş! Olduğun yerde sabit dur... Nöbeti bırakma... Cenab-ı Hak herkesi imtihan ediyor... Bu hizmet büyüyecek, bu Kitapları bütün dünya okuyacaktır... Bizim vazifemiz sebat ve sadakattır... Allah'ın işine karışma!.." demişti. Hakikaten o gün dediklerini bugün bütün dünyada görüyoruz. Elhamdülillah...

Bayram Yüksel Ağabey 1960 ihtilalinden sonra, diğer ağabeyler gibi aranıyor, takip ediliyordu. Bu sebeple Zübeyir ağabey, Bayram ağabeyi Nazilli'ye, Mustafa Efendinin

yanında göndermiş... Bayram ağabey o karışık ve sıkıntılı günlerde bir müddet onun yanında kalmıştı...

Üstadımızın Isparta'daki evinin kirasını Yazır'lı Mustafa Efendi vermiş. Bunu biz sonradan duyduk. Üstad Ankara'da bir müddet kaldığı zaman Bahçelievler'de tutulan evin kirasını da Yazır'lı Mustafa Efendi vermiş¹. Kira işini Zübeyir ve Bekir ağabeylerden duyduk biz.

Allah kendilerine rahmet etsin... Bizleri de şefaatlerine nail eylesin... Âmin...

(Risale-i Nur'un fedakâr hadimi rahmetli Mustafa Öztürk hakkında geniş bilgi; "Ağabeyler Anlatıyor 2" kitabında vardır.)

HASAN ATIF EGEMEN YAZI HOCAMDIR

Eski yazıyı öğrenmek için, Aydın Sultanhisar'da altı ay kaldım. Sarraf Mehmet Bükür'in damadı Fehmi ile gitmiştik biz. O rahmetli oldu. Sultanhisar'da yanında berberlik yaptığım ustanın evinde kaldım o zaman. Maksat berberlik değildi, kalacak yer olsun diye böyle yapmışım.

Orada hocam Hasan Atif Egemen'den eski yazıyı öğrendim. Atif Hoca aslen Sinopludur ve Bediüzzaman Hazretlerinin çok yakın talebesidir. Risalelerde ismi çok geçer. Zayıf, uzun boylu az konuşan bir adamdı. Çok ihlaslı birisiydi.. Çok Kur'an okur, her gün Cevşeni bitirirdi. Evradı ezkarı çoktu. Çok dua ederdi. Keramet sahibiydi. Hiç boş durmaz, bizimle bile sadece yazı konusunda konuşurdu. Yazarak çok hizmet etti... Hasan Atif Ağabey pek konuşmadığından biz de yanında pek konuşup Üstadı soramazdık... Soramadık... Sorarsan cevap verirdi aslında. Ancak benim sorularım daha çok yazı üzerinde olmuştu.

Ahir ömründe İzmir'de yaşadı... Hatay Semtinde Filiz Sokakta kalıyordu... Orada vefat etti... Ben vefatından bir ay kadar önce ziyaret etmişim.

Mezarı İzmir Çamlık Köyündedir. Ahmed Feyzi ağabeyle yan yana... Atif Abi evliydi. Ayşe Anne vardı hanımı. Atif Ağabey vefat ettikten sonra, memleketi Dinar'ın Duman Köyüne gitti.

YÜZBAŞI MUHİDDİN ŞAMLIOĞLU

Unutamadığım birisi daha var...

Bediüzzaman hazretlerini ziyaret ettikten sonra, 1958'de, ertesi günü askere gittim ben. Edremit'e... Askerde Muhiddin Şamlıoğlu isminde bir yüzbaşı ile tanıştım. Risale-i Nur talebesi. Namazı beraber kılardık. Bir gün eğitim alanında Namaz bittikten sonra elini öptüm bu yüzbaşının. "Hayrola?" dedi. "Efendim taşların üstünde resmî elbise ile namaz kılan memurun eli öpülür" dedim.

Öylece tanıştık sonra cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Bu zatı bilir misin sen?" dedi. Üstadın Tugay Camisinin temelini atarken ki resmiydi gösterdiği. "Tanımam mı yüzbaşım, daha yeni elini öptüm geldim" dedim. "Gel" dedi. Sarıldı kucakladı beni. Sonradan Muzaffer Arslan ağabeye, "Muhiddin Şamlıoğlu'nu tanıyor musun?" dedim. "Tanımam mıyım kardeşim. Bizim kafa defterimize kayıtlı onlar" demişti. Allah rahmet etsin.

Birkaç kere muhbirler bizi Risale-i Nur okuduğumuz için şikâyet etmişlerdi. Bizi götürdüler. Mahkemelik olduk. Ama hemen bıraktılar. Gelecek nesiller bu davaya tam olarak sarılsınlar... Kitapları okusunlar... Allah kusurlarımızı affetsin.

¹ Kayıt anında yanımızda bulunan, Nazili'nin en eski temel taşlarından Bedri Doğru ağabey, anlatılanları tasdik ederek şöyle demiştir: "Evet bunlara ben de şahidim... Yalnız Mustafa Efendi kira meselesini bize söylemezdi... Biz de, O vefat ettikten sonra duyduk..."